

A DOSAR

REFIER.

Curtea de Apel Bucuresti, Splaiul independenței nr 5 sector 4, București
 pentru dosarul 1636/122/2012 (1872/2013), Secția 3 civilă ,complet 5-

Informare pentru primul termen al recursului- la 20.02.2014

Domnule președinte, subsemnatul Viorel Roventu, domiciliat în comuna Stănești, sat Stănești, nr. 7, jud. Giurgiu, cod poștal 087215, reclamant în cauza 1636/122/2012, revin asupra recursului depus la 21.09.2013 și a completării depuse la 12.02.14 , pentru că am primit între timp (pe 13.02.2014) motivarea sentinței Tribunalului Giurgiu nr.4 din 3.02.14 2014 privind completarea dispozitivului, ceea ce îmi permite să semnez erorile pe care se bazează, întru apărarea dreptului meu la justiție consfințit de Constituție și de convenția CEDO. Constat că toate considerațiile mele din notele precedente prezentate instanței de fond sau de recurs rămân valabile, adăugându-se următoarele observații privind aspecte de drept corelate cu situații de fapt:

1. Privitor la capătul 1 (recunoșterea caracterului politic al detenției mele) noua sentință nu putea repune în discuție decizia din 21.03.2013 , dar ar fi putut ameliora motivația, operînd precizările pe care le-am solicitat, pe baza suplimentului de probe elocvente pe care le-am depus în noiembrie 2013 pe care le obținusem ulterior deciziei din 21.03.13, din motive dincolo de voința mea). Vă rog încă o dată să constatați și să consemnați faptul că suplimentul de probe depuse elimină orice îndoială privind faptul că am furat armele în 1983 cu sopul înfruntării dictatorului executat pentru genocid la 25.12.89 și ca atare mă înscriu pe deplin în categoriile vizate de legile 118/90, 214/99 și 221/2009.

Rămîne problema perioadei detenției politice. Observ că instanța de fond evită recunoșterea explicită a faptului că am fost închis între 1983 și 1999, în baza sentinței din 1983. Probabil că această realitate pune puterea "de tranziție" într-o lumină foarte proastă, din moment ce se face orice pentru ca apta încarcerării mele politice pînă în 1999, pentru o acțiune curajoasă împotriva regimului comunist, să rămînă acoperită de tăcere. Înțeleg încurcătura (nu ar fi trebuit să existe astfel de deținuți după 1990) și miza (din 1994 a intrat în funcție obligația de a respecta CEDO). Dar fiind vorba, la nivelul întregii țări, numai de trei oameni aflați în această situație (din care unul decedat) nu cred că pericolul potențial pentru buget e atît de grav pentru ca statul să nu se reabiliteze , recunoscîndu-și greșeala. Am cerut și cer în continuare să se recunoască explicit durata detenției politice și cred că merit această satisfacție. Inclusiv faptul că am fost silit să evadez pentru că eram lipsit de libertate abuziv prin menținerea sentinței din 1983 în urma unei recurs extraordinar complet inacceptabil

1. Privitor la capătul 2 (constatarea că pe lîngă carcaterul politic, detenția mea pînă în 1999 a fost și rezultatul unei cascade de erori/abuzuri judiciare) instanța se derobează de obligația de a face dreptate de fond , pe motiv că e vorba de aspecte care țin de dreptul penal. Dar aplicarea legii 221/09, adică modificarea încadrării faptelor pentru care am fost condamnat penal la dreptul comun, nu ține de codul penal? Și nu sînt conexe inseparabil, în cauză, faptele semnalate de mine: a. Că am fost abuziv încadrat la "consecințe deosebit de grave" și menținut acolo și după abrogarea din 1996 b. Că am fost abuziv încadrat la art 3 al decretului edeadministie din 1988 și menținut acolo și după abrogarea edepsei cu moartea- în 1989. c Că am fost tratat abuziv cu ocazia recursului din 1990 , cînd am fost împiedicat să fac lumină în speță cu constatabilă premeditare d. Că ascunderea scopului furtului armelor a blocat încadrarea la "infracțiuni împotriva statului" - care ducea la eliberare în 1990 e. Că menținerea ilegală în captivitate m-a împins către încercarea de a scăpa din capcană, pentru a faceunoscut afară adevărul ?

Ce împiedică instanța , dacă vrea să repare o situație monstruoasă, creată unui om care și-a riscat/jertfit viața pentru patrie să facă aceste constatări, din moment ce dispune acum de probe care permit lămurirea dosarului? Nu e clar că o amîinare și o trimitere către procedura penală (a revizuirii) , mi restrînge dramatic șansele de a beneficia efectiv de dreptul la justiție, într-un termen rezonabil, așa

4/2013

20.02.2014 CSR

29
cum prevede convenția CEDO, declarată - în Constituție- prioritară față de prevederile interne? Dacă aplicarea decretului 118 dincolo de 1990 deranjează atât de mult politic, atunci nu trebuie să-mi fie deschisă o cale de reparație și pentru perioada 1990-1999 pentru respectarea dreptului meu la justiție? Și nu se vede clar, dacă se analizează dosarul serios, că tratamentul special la care am fost supus și după 1990 este urmarea activității mele politice?

3. **Privitor la capătul 3** (constatarea că beneficiez de drepturile unui deținut politic și că am fost privat de ele după 1990 în mod abuziv) instanța de fond încearcă o derobare prea forțată pentru a fi credibilă. Se susține că trecerea de la constatarea caracterului politic la realizarea reparației de rigoare nu se poate face decât ulterior procesului curent, într-un alt proces ! Acest "raționament" ar trebui să împiedice toate realizările cu celeritate a drepturilor recunoscute în procese. Poate că pentru alții, constituirea dreptului recunoscut prin sentință , la capătul 1, este potențială /virtuală. Dar pentru instanța decidentă, capătul 2/3 vine după 1, care nu mai e de loc o virtualitate.

După 24 de ani de amânare a dreptății, pot cere ca să nu fiu menținut inutil în mizeria materială la care abuzul m-a condamnat, fiind silit la alte procese, pentru o constatare ce se poate face acum? Din moment ce chiar instanța care constată caracterul politic nu se simte în măsură să ateste drepturile care decurg automat din această constatare, la ce mă pot aștepta din partea Comisiei Județene unde ar urma să cer aplicarea legii 118/1990 ? Cine va plăti noua serie de procese, terminate probabil la CEDO? Sper ca instanța de recurs să acționeze ca o curte europeană, reparând greșelile justiției cu bună credință și celeritate.

De aceea repet pretenția ca în sentință să se precizeze și că am fost privat abuziv de indemnizația pe baza legii 118/1990, astfel încât să pot solicita suma de care am fost privat, care ar repara parțial și tardiv imensele mele pierderi existențiale (eventual într-un proces civil, în cazul în care Comisia județeană nu va considera această parte a sentinței constatative suficientă pentru a face și compensarea retroactivă.)

Având în vedere că, în ciuda insistențelor mele, instanța de fond nu s-a pronunțat (limpede, explicit) privind capetele mele de cerere 2 și 3 (perioada completă a detenției, abuzurile judiciare conexe, dreptul la reparații), afirmând că ele decurg logic sau că ele trebuie abordate în alte procese, vă rog să tranșați dv. toate constatările pe care le-am solicitat (care formează un tot coerent, împiedicând repararea nedreptății mele excesive), cașind sentința nr.4 (care se referă la capetele 2 și 3 din cererea mea) din 3.02.2014, cu reținerea cauzei (conform art. 498-501)- retrimiteră la instanța de fond fiind evident o tergiversare fără rost.

Pentru rejudecarea fondului de instanța de recurs, amintesc că am precizat , în nota de actualizare depusă în noiembrie 2013 probele care îmi mai pot întări argumentația, dacă se mai consideră necesar, pe care nu le pot însă obține, fără ajutorul instanței de recurs (cea de fond neținând cont de semnalarea existenței acestor probe inaccesibile mie).

14.02.2014

Viorel Roventu

